

N:o 64.

Af herr **A. C. Gunnarsson**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående beredande af stallutrymme vid statens järnvägsstationer.

Såsom bekant, tilltager och utsträcker järnvägsbyggandet alltmer och mer i vårt land, och trafiken ökas för hvarje år. Många tidsenliga inrättningar och anordningar hafva ock därvid iakttagits för de resandes bekvämlighet såväl med afseende på vagnarnes inredning som ock beträffande de respektive lokalerna å järnvägsstationerna.

En omständighet synes mig dock hittills hafva blifvit alldeles förbisedd, nämligen anordnande af lämpliga stallrum vid stationerna för de dragare, hästar eller oxar o. d., som befordra passagerare och gods till och från de respektive järnvägsstationerna. Det torde nämligen icke kunna förnekas, att äfven djuren behöfva under rasterna vederbörligt skydd och att ju mera trafiken och rörelsen å våra lättare kommunikationsleder ökas, desto mera gör sig kännbart behovet af dessa husrum för djuren vid stationerna.

De trafikanter, som äro nog lyckligt lottade att vara bosatta intill eller i närheten af en järnvägsstation, kunna nog undvara sådana å stationsområdet belägna stallar för sina dragare; men största delen af befolkningen på landsbygden är dock boende på ett längre afstånd, ja, ofta flera mil, ifrån en järnvägsstation, och för dem är det ofta förenadt med synnerligen stora olägenheter och svårigheter, att de vid ankomsten till en station ej kunna där finna någon plats eller något stallutrymme, der deras dragare få sättas in för att, skyddade mot storm och regn, hvila ut, tills hemfärden åter skall anträdas. En landbo behöfver ju t. ex. rätt ofta företaga en kortare resa å järnvägen, och

under tiden måste hans häst kvarstå vid stationen; men hvar skall han i så fall göra af sin dragare, om intet som helst stallrum där finnes och icke heller några granngårdar därintill äro belägna eller stationen i öfrigt bebyggd? Och äfven om en granngård finnes, så är det ingalunda därmed gifvet, att utrymme där finnes för resandes dragare. Ingen torde väl heller vilja med allvar ifrågasätta, att djuren skola helt enkelt bindas ute under bar himmel och där utsättas för allt möjligt oväder och köld, kanske hela dagen lång.

Det synes mig därför vara ytterst behöfligt, att staten vid åtminstone sina järnvägsstationer söker i någon mån tillmötesgå allmänhetens kraf härutinnan och att kungl. järnvägsstyrelsen, när berättigade anspråk därom framställas, går i författning med uppförande af sådana lämpliga stallar, som för de respektive stationerna kunna anses vara behöfliga.

På grund af hvad jag sålunda i korthet anfört, får jag härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes snarast möjligt vidtaga åtgärder för att, då berättigade framställningar därom göras, erforderliga stallutrymmen blifva för trafikanternas dragare anordnade vid de statens järnvägsstationer, där sådana befinnas vara af behovet påkallade.

Stockholm den 27 januari 1904.

A. C. Gunnarsson.
